



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudkyní Mgr. Ing. Máriou Petrovkovou v hlavním líčení konaném dne 7. srpna 2013 v Praze

**t a k t o :**

Obžalovaní

**JUDr. Vladimír Chrástec k ý,**

nar. [redacted] trvale bytem [redacted]

a

**JUDr. Vlastimil M a t u l a ,**

nar. [redacted] trvale bytem [redacted],

**jsou vinni, že**

v objektu Ministerstva spravedlnosti České republiky, Vyšehradská 16, Praha 2, obžalovaný JUDr. Vladimír Chrástec k ý v postavení ředitele odboru dohledu a zároveň vrchního ředitele podsekcce dohledu a justice Ministerstva spravedlnosti ČR dne 13. května 2010 obdržel k podpisu spolu se spisem č. j. [redacted] návrh na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzeného J [redacted] B [redacted] vypracovaný referentkou I [redacted] J [redacted] které byla věc přidělena vedoucím oddělení trestního přezkumu a ačkoli již dne 22. dubna 2010 podepsal v totožné trestní věci návrh na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzeného R [redacted] T [redacted] (pod č. j. [redacted]

vypracovaný stejnou referentkou a aprobovaný ministryní spravedlnosti dne 4. května 2010) a ačkoli věděl, že věc do té doby vyřizovala kmenová pracovnice uvedeného oddělení I. J. nechal dne 17. května 2010 mimo obvyklý režim přidělování spisů, aniž by o tomto vyrozuměl příslušného vedoucího oddělení trestního přezkumu, který předmětný návrh na odložení schválil, přidělit spis č. j. stážistovi na odboru dohledu, oddělení trestního přezkumu JUDr. Vlastimilu Matulovi, s pokynem vypracovat ve věci návrh stížnosti pro porušení zákona včetně návrhu na přerušení výkonu trestu, přičemž obžalovaný JUDr. Vlastimil Matula, poté co si ke spisovému materiálu nechal dne 2. června 2010 připojit spis č. j. týkající se odsouzeného R. T. ze kterého mu bylo známo, že v podstatě totožné podání ve prospěch tohoto odsouzeného již bylo odloženo, a poté co mu byl znám obsah návrhu I. J. na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzeného J. B. ze dne 12. května 2010, v předmětné věci navrhl dne 7. června 2010 ministryni spravedlnosti podat ve prospěch odsouzených R. T. a J. B. stížnost pro porušení zákona a současně vypracoval i rozhodnutí o přerušení výkonu trestů odnětí svobody oběma odsouzeným, ačkoli pro takový postup nebyly splněny zákonné důvody, přičemž se vůbec nezabýval argumentací I. J. v návrzích na odložení podnětů ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzených R. T. a J. B. a argumentací senátu Nejvyššího soudu ČR v rozhodnutí o dovolání odsouzených R. T. a J. B. sp. zn. 7 Tdo 37/2010 ze dne 3. února 2010 (které bylo součástí spisového materiálu), v němž předmětný soud mimo jiné konstatoval, že „soudy nižších stupňů věnovaly hodnocení provedených důkazů dostatečnou pozornost, své úvahy dostatečně odůvodnily a na základě všech souvislostí a v souladu se zásadami logiky došly ke správným skutkovým zjištěním“, a v předloženém návrhu stížnosti pro porušení zákona zamlčel skutečnost, že ve věci bylo dovolání odsouzených odmítnuto, a obžalovaný JUDr. Vladimír Chrástecký tento návrh formálně schválil a nechal předložit k podpisu ministryni spravedlnosti, přičemž oba obžalovaní s ohledem na předchozí zkušenosti předpokládali, že tento návrh ministryně bez dalšího podepíše, k čemuž také dne 8.6.2010 došlo, a v důsledku toho byli odsouzení R. T. a J. B. propuštěni z výkonu trestu odnětí svobody a utekli do ciziny, kde byli na základě mezinárodního příkazu k zatčení dne 23.5.2011 zadrženi,

### t e d y

společným jednáním pachatelům trestného činu pomáhali v úmyslu umožnit jim, aby unikli výkonu trestu,

### č í m ž s p á c h a l i

přečin nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

### a o d s u z u j í s e

#### Obžalovaný JUDr. Vladimír Chrástecký

podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **36 (třicetišesti) měsíců**.

Podle § 73 odst. 1 za použití § 73 odst. 3 tr. zákoníku se mu ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu vedoucí funkce v orgánech veřejné moci na dobu **60 (šedesáti) měsíců**.

**Obžalovaný JUDr. Vlastimil Matula**

podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **36 (třicetišesti) měsíců**.

**O d ů v o d n ě n í :**

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav věci tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

**Obžalovaný JUDr. Vladimír Chrástecký** v úvodu své výpovědi rozhodně popřel, že by se dopustil jednání, popsaného v obžalobě. Uvedl, že s předmětným spisem nijak nemanipuloval a nebylo v jeho zájmu jakkoli komukoli umožnit vyhnout se trestu nebo uprchnout.

Následně popsal průběh svého působení na ministerstvu spravedlnosti. Uvedl, že má právnické vzdělání a pracoval zde od léta 2009 na pozici ředitele odboru dohledu a od ledna 2010 již na pozici vrchního ředitele, kdy měl na starosti dva odbory, odbor dohledu a odbor justiční. Na ministerstvu spravedlnosti tedy působil po dobu, kdy byla ve funkci ministryně JUDr. Kovářová a pracovní poměr zde ukončil s nástupem nového ministra, tedy někdy v červnu, resp. červenci 2010.

Pokud jde o detaily projednávaného případu, na ty si obžalovaný s odůvodněním, že mu nepřišel ničím zajímavý, nevzpomněl a dále tedy v obecné rovině popsal, jakým způsobem byla rozdělována a vyřizována agenda stížností pro porušení zákona (dále též „SPZ“), která spadala pod oddělení trestního přezkumu v rámci odboru dohledu. Uvedl, že všechny písemnosti v rámci ministerstva spravedlnosti standardně přicházely na podatelnu a následně, pokud spadaly pod agendu odboru dohledu, byly distribuovány na sekretariát odboru dohledu, kde byla vyčleněna sekretářka - paní R. [REDAKCE] která měla mimo jiné na starosti jejich rozdělování. Prakticky to probíhalo tak, že v sekretariátu byly umístěny budníky, resp. šuplíky se jmény jednotlivých vedoucích a referentů a do těchto šuplíků sekretářka přerozdělovala poštu buď přímo, pokud z ní bylo zřejmé, komu náleží, nebo pokud si nebyla jistá, komu náleží, přidělila ji jemu jako řediteli odboru dohledu. Tuto poštu on následně přerozdělil tak, že na písemnost nadepsal jméno referenta, který má příslušnou věc zpracovat, případně název oddělení, na které je nutné písemnost postoupit. Sekretářka takto označenou písemnost následně předala buď do příslušného šuplíku (budníku) nebo přímo příslušné osobě. Poté co příslušný referent věc zpracoval, byl mu spis předložen zpět s návrhem na vyřízení, tj. na odložení podnětu nebo na podání stížnosti pro porušení zákona. Pokud zde byl návrh na odložení podnětu, který již byl podepsán vedoucím oddělení trestního přezkumu [REDAKCE]

B [redacted] on jej rovněž podepsal a jednou za měsíc se sepisoval seznam takto odložených stížností, který byl předložen náměstkovi a následně ministryni spravedlnosti. Pokud mu byl předložen návrh na podání stížnosti pro porušení zákona, spisový materiál obsahoval jednak shrnutí případu a jednak konkrétní návrh stížnosti pro porušení zákona ve finální verzi, určený ministryni k podpisu. Pokud bylo současně navrhováno přerušování výkonu trestu, byl tento návrh rovněž součástí spisového materiálu. Poté, co si přečetl shrnutí a návrh stížnosti, věc připodepsal a postoupil ji instanční cestou dál přes sekretariát náměstka k podpisu ministryni. V jaké míře náměstek ministryně, resp. ministryně předložený spis studovali, se vyjádřit nedovedl.

Dále obžalovaný popsal, jak po jeho nástupu na ministerstvo spravedlnosti bylo oddělení trestního přezkumu silně poddimenzováno, což bylo nutné řešit, a proto byly osloveny soudy a státní zastupitelství se žádostí o výpomoc ve formě poskytnutí stážístů z řad soudců, resp. státních zástupců. Jakým způsobem a kdy na ministerstvo spravedlnosti nastoupil, jako stážista druhý obžalovaný JUDr. Vlastimil Matula si obžalovaný JUDr. Chrástecský nevzpomněl, neboť soudců a státních zástupců tam v té době nastupovalo poměrně dost. Nevzpomněl si rovněž, kdo přidělil předmětný spis ke zpracování kmenové zaměstnankyni J [redacted]. V této souvislosti ovšem vysvětlil, že zpracovatele nově doručeného spisu neurčovala jeho sekretářka paní R [redacted] nýbrž on sám. Spisy tedy přiděloval on a někdy je přiděloval rovněž vedoucí oddělení B [redacted] ovšem jakým klíčem tak činil, to mu známo není. On sám měl k dispozici od jednotlivých vedoucích zpracovanou výtěžnost jednotlivých referentů a na základě toho spis následně přidělil, přičemž rovněž zohledňoval jeho obtížnost. Obžalovaný si dále rovněž nevzpomněl, jakým způsobem a za jakých okolností byl předmětný spis, s návrhem na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzeného J [redacted] B [redacted] zpracovaný J [redacted] přidělen stážistovi JUDr. Matulovi. Nevzpomněl si ani na případ, který předcházel uvedenému a který skončil rovněž návrhem J [redacted] na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzeného R [redacted] T [redacted] odsouzeného v totožné trestní věci jako J [redacted] B [redacted].

Vzhledem k uvedenému se tedy obžalovaný JUDr. Chrástecský vyjádřil pouze hypoteticky v tom smyslu, že pokud by došlo k tomu, že nejdříve by byla věc odložena a posléze byla předložena s návrhem na podání stížnosti pro porušení zákona, jeho rozhodnutí by záleželo na argumentech, kterými referent odůvodnil tento nový postup ve věci. Pokud by byly argumenty pro návrh stížnosti pro porušení zákona věcně lepší než argumenty původní, pak by neměl pochybnosti a věc by připodepsal. V případě, že by totožnou věc posuzoval podruhé jiný zpracovatel a jeho návrh by byl diametrálně odlišný od návrhu původního zpracovatele, pak zde byl ještě vedoucí oddělení, v té době B [redacted] který byl pro něj odborným garantem a pokud by ten návrh na podání stížnosti podepsal, on sám by zde žádnou pochybnost neměl a rovněž by jej připodepsal. Na okolnosti projednávaného případu si sice již nevzpomíná, ovšem předpokládá, že pokud by se mu spis vrátil s opačným řešením, než bylo původní, zřejmě by jej a to upozornil vedoucí oddělení trestního přezkumu nebo referent, což se v tomto případě zjevně nestalo. Domnívá se, že spis, který měl k dispozici, neobsahoval žádný původní návrh řešení, a za situace, kdy s návrhem na podání stížnosti pro porušení zákona, který zpracovával stážista JUDr. Matula – soudce s praxí trestního soudce, vyslovil souhlas B [redacted] - vedoucí oddělení s třicetiletou praxí na ministerstvu spravedlnosti, neměl on sám o správnosti vyřízení věci žádné pochybnosti, a proto návrh připodepsal. Skutečnost, že součástí návrhu na podání stížnosti pro porušení zákona byl rovněž návrh na přerušování výkonu trestu oběma obžalovaným, mu nepřišla nikterak neobvyklá, neboť toto nebyl jediný případ.

K dotazu státní zástupkyně obžalovaný doplnil, že prvotní podnět, který přišel na ministerstvo, byl předložen jemu a on jej následně přidělil dál, většinou vedoucímu oddělení a někdy také přímo referentovi. Žádná pevná pravidla na to, zda věc referentovi přidělil on nebo vedoucí oddělení, zde nebyla. Pokud by byl [REDAKCE] B [REDAKCE] nebo kdokoli jiný z vedoucích oddělení v dlouhodobé pracovní neschopnosti, mohla být věc přidělena přímo referentovi a mohl tak učinit kdokoli. Pokud byl spis v minulosti již někým zpracován, což zjistil tak, že na desky mu sekretářka napsala jméno zpracovatele, přidělil jej k opětovnému zpracování stejnému pracovníkovi. Pokud spis dosud zpracován nebyl, předal jej obvykle vedoucímu oddělení a ten jej sám přidělil.

Pokud byl obžalovaný dotázán na elektronickou spisovou službu, uvedl, že ač si na konkrétní případ, týkající se podnětů odsouzených B [REDAKCE] a T [REDAKCE] nevzpomíná, data do elektronické spisové služby vkládala dle jeho názoru podatelna, dále sekretariát tj. paní R [REDAKCE] a případně konkrétní zpracovatel určitého dokumentu. On sám sice s elektronickou spisovou službou nepracoval, domnívá se ovšem, že v mnoha případech časový údaj v elektronické podobě neodpovídal skutečnému - fyzickému předání spisu, jelikož jej sekretářka zapsala buď dříve, nebo později než k předání skutečně došlo. Dle jeho názoru byly tedy spisy předávány v jiném časovém intervalu fyzicky a v jiném elektronicky.

K barevnému rozlišení jednotlivých spisů, obžalovaný uvedl, že pokud si dobře pamatuje, stížnosti byly ve žlutých spisech a věci, které byly spěšné, byly v červené folii. Určení spěšnosti zaleželo na tom, kdo v dané chvíli se spisem pracoval. Červenou fólií tak mohla opatřit spis sekretářka, zpracovatel nebo i on sám. Červené desky tedy pro zpracovatele znamenaly, že má spis zpracovat co nejrychleji, ovšem žádná konkrétní lhůta zde stanovena nebyla a on sám nijak nekontroloval, jak rychle byl následně spis zpracován. Záleželo to na náročnosti konkrétního případu.

K dotazu obhájce obžalovaný uvedl, že žádné pokyny, jakým způsobem mají zpracovat podnět, svým podřízeným nikdy nedával a ani se jej na to žádný z referentů nikdy neptal. Každý dokument, který mu byl předložen, nejdříve prohlédl, aby zjistil, zda je podepsaný vedoucí oddělení a v případě, že tomu tak nebylo, věc vrátil zpět, v žádném případě ji nepodepisoval. Mezi ním a referentem byl vždy vedoucí oddělení [REDAKCE] B [REDAKCE] který za ním nikdy nepřišel s tím, že by byl ve spise nějaký rozpor, ač obsah všech spisů kontroloval. Nikdo jej zde tedy neupozornil na to, že ve věci bylo již jednou rozhodnuto jiným způsobem. Jelikož se spisovou elektronickou službou nepracoval, neumí si vysvětlit, jak je možné, že někdo měl dle ní spis u sebe několik dní a někdo pouze pár vteřin. Domnívá se, že to bylo z toho důvodu, že se papírová forma spisu nepotkávala s formou elektronickou. Na závěr obžalovaný soudu vysvětlil, že měsíčně četl asi 10 stížností pro porušení zákona a na ministerstvu spravedlnosti se v této souvislosti obecně usuzovalo, že pokud ve věci Nejvyšší soud ČR nařídil veřejné zasedání, tak se jedná o kladně vyřízenou stížnost. On osobně neví o žádném případě, kdy by nejvyšší soud nařídil veřejné zasedání a následně by vyhlásil zamítavé rozhodnutí. Později, když se o projednávaný případ zajímal, se z médií dověděl, že ve věci bylo nařízeno veřejné zasedání a že ministr vzal podanou stížnost pro porušení zákona zpět.

**Obžalovaný JUDr. Vlastimil Matula** před soudem uvedl, že od února 2010 působil, po dobu 6 měsíců, jako stážista na Ministerstvu spravedlnosti ČR, na odboru dohledu, oddělení trestního přezkumu. V předmětné době zde žádný jiný stážista nepůsobil a kromě něj tam bylo asi 5 stálých zaměstnanců. Jakým způsobem se na předmětnou stáž dostal, si již nepamatuje. Někdo z ministerstva spravedlnosti jej oslovil a dotazoval se, zda by o této možnosti neuvažoval, ale kdo to byl, to už si nevzpomíná. Později sám kontaktoval justiční

odbor, se kterým následně o podmínkách předmětné stáže jednal. Stáž tedy probíhala v uvedené dobu, a to vždy 3 dny v týdnu, konkrétně v pondělí, ve středu a ve čtvrtek. V ostatní dny dále soudil u Okresního soudu v Kladně.

Dále obžalovaný podrobně popsal, v čem jeho práce stážisty na oddělení trestního přezkumu spočívala. Poté, co mu byl přidělen spis s podnětem ke stížnosti pro porušení zákona, tento zpracoval a předal jej dále vedoucímu oddělení. O systému přidělování spisů mu není nic známo. Standardně mu je přiděloval jeho přímý nadřízený – vedoucí oddělení B [redacted] tak, že spis našel ve svém budníku k vyřízení. Na deskách spisu sice nebylo uvedeno jeho jméno, ale v počítači bylo uvedeno, komu byl spis přidělen. Vzpomněl si, že některé spisy byly v červených deskách a ty měly být zpracovány přednostně. Pokud jde o konkrétní projednávaný případ odsouzeného B [redacted] tento spis našel v budníku k vyřízení, připojil si k němu související spisy, konkrétně spis odsouzeného T [redacted] a zřejmě i původní návrh J [redacted] na odložení podnětu ke stížnosti pro porušení zákona, pokud ve spise již nebyl založen. Zda tomu tak bylo či nikoli, si již nevzpomíná, ale s jistotou ví, že s jejím návrhem byl seznámen, protože byl v elektronické podobě ve spisové službě. Kromě uvedeného měl k dispozici rovněž předmětný trestní spis z Hradce Králové a po prostudování připojené dokumentace dospěl k závěru, že podnět odsouzeného by mohl být důvodný a zdálo se mu, že stížnost pro porušení zákona by v této věci podána být měla. Proto tedy návrh stížnosti pro porušení zákona u odsouzeného B [redacted] vypracoval, a jelikož důvody, které zde uváděl, jednoznačně svědčily i ve prospěch odsouzeného T [redacted] rozšířil tento návrh i na něj. Návrh tak podal ve prospěch obou odsouzených. Obžalovaný dále připustil, že mu byl znám obsah rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR o dovolání odsouzených T [redacted] a B [redacted] ovšem dle jeho názoru důvody, které je vedly k podání podnětu ke stížnosti pro porušení zákona, byly odlišné od důvodů dovolání, proto jejich podněty akceptoval a návrhy ke stížnosti pro porušení zákona zpracoval. Dále obžalovaný připustil, že ani v textu stížnosti, ani ve zprávě pro ministryni se žádným způsobem nezmiňuje, že ve věci již bylo jiným referentem navrhováno odložení stížnosti pro porušení zákona jako nedůvodné. Rovněž se zde žádným způsobem nevypořádával s argumentací kolegyně J [redacted] která věc původně zpracovávala. Pokud jde o návrh na přerušení výkonu trestu, k tomu obžalovaný JUDr. Matula uvedl, že po čtyřech měsících praxe na ministerstvu dospěl k závěru, že ve všech případech, kdy je stížnost pro porušení zákona podávána ve prospěch a do viny, se tento návrh na přerušení výkonu trestu podává automaticky a záleží pouze na ministryni, zda jej podepíše či nepodepíše. Vyložil si to tedy tak, že pokud ministr toto právo má, tak ten návrh mít k dispozici musí. V opačném případě by musel ministr věc vrátit k doplnění, což by dle jeho názoru mu mohlo být vytýkáno. V této souvislosti připustil, že ve všech případech pokud navrhl přerušení výkonu trestu, byl jeho návrh ministryní vždy akceptován. Poté, co věc zpracoval, předal ji do budníku B [redacted] B [redacted] tedy svého přímého nadřízeného, ke schválení. Pokud by tento měl nějaké připomínky, zřejmě by mu věc vrátil k přepracování. V opačném případě věc připodepsal a postoupil ji dál ke schválení, zřejmě JUDr. Chrásteckému jako řediteli odboru dohledu a dále instanční cestou až ministryni. Zda a v jakém rozsahu spis ministryně studovala, mu není známo, určitě jej ale nestudovala dopodrobna.

Obžalovaný na svou obhajobu dále uvedl, že se domnívá, že v předmětné věci byly dány důvody pro podání stížnosti pro porušení zákona, neboť příslušný soud v Hradci Králové se s neustále se měnícími výpověďmi spoluobžalovaného, resp. spolupachatele odsouzených B [redacted] a T [redacted] dostatečně nevypořádal a vyvstaly tak důvodné pochybnosti ohledně jeho věrohodnosti i ohledně řádného hodnocení důkazů. Byly zde tedy důvody k podání stížnosti a šance úspěchu u nejvyššího soudu byla v poměru 50:50, o čemž jej nakonec utvrdila i

skutečnost, že ve věci bylo nařízeno veřejné zasedání. Případalo mu tedy normální podat v takovém případě rovněž návrh na přerušeni výkonu trestu.

Obžalovaný dále popsál, jak se s agendou stížností pro porušení zákona na ministerstvu seznamoval. Uvedl, že v době, kdy na ministerstvo nastupoval, bylo mu známo, jaká agenda mu bude přidělena a co bude zpracovávat. Sám nikdy předtím žádný podnět na stížnost pro porušení zákona nepodával, ovšem jako trestní soudce se s tím ve svých spisech potkával. Po úvodním zaškolení vedoucím oddělení trestního přezkumu B [redacted] který jej obecně obeznámil s problematikou, mu jeho sekretářka slečna H [redacted] připravila vzorové spisy, které obsahovaly různé možnosti a varianty řešení, s nimiž se seznámil. Předložené věci následně zpracovával samostatně a nikdy se nestalo, aby za ním přišel někdo z nadřízených s pokynem, jak má ve věci rozhodnout. Pokud jde o tuto konkrétní věc, vůbec si nevzpomíná, že by o ní s [redacted] B [redacted] nebo s [redacted] J [redacted] kdy hovořili. Skutečnost, že mu byl předložen spis již zpracovaný předešlým referentem, si vysvětlil tak, že ten, kdo mu spis přidělil, chtěl znát na věc jiný právní názor, protože se zřejmě někdo z vedení neztotožnil s názorem [redacted] J [redacted]. Nijak zvláštní mu ovšem tento postup nepřišel. Vůbec jej nenapadlo, že by ve svém rozhodnutí měl uvést, že původně došlo ve věci k jinému rozhodnutí. On se pouze konfrontoval s názorem dovolacího soudu ohledně hodnocení důkazů a také v textu stížnosti proto uvedl, proč si myslí, že ty důkazy jsou v extrémním rozporu s tím, co bylo soudem zjištěno. Že by se měl ve svém rozhodnutí vypořádat s názorem kolegy [redacted] J [redacted] jej vůbec nenapadlo.

V závěru své výpovědi obžalovaný potvrdil, že o předmětné věci hovořil s redaktorkou časopisu [redacted] paní S [redacted] ovšem pouze velice krátce a nijak konkrétně. Co přesně jí k věci říkal, si nevybavuje, ovšem tak, jak to ve svém článku napsala, to určitě neříkal. Připustil však, že se spolu bavili o přerušeni výkonu trest a také o tom, že byl rozhodnutím ministryně v tomto směru překvapen, tedy že byl překvapen tím, že ministryně návrh na přerušeni výkonu trestu podepsala. Je však přesvědčen, že paní S [redacted] neříkal to, že „pochopil, že to má posoudit jinak“. Jak jí to sdělil, si nepamatuje, ale takto to určitě nebylo.

**K věci soud v rámci hlavního líčení vyslechl celkem 11 svědků,** konkrétně vedoucího oddělení trestního přezkumu [redacted] J [redacted] B [redacted] referentku a kmenovou zaměstnankyni oddělení trestního přezkumu [redacted] I [redacted] J [redacted] původní zpracovatelku podnětů ke stížnosti pro porušení zákona podaných odsouzenými B [redacted] a T [redacted] sekretářku vedoucího oddělení trestního přezkumu H [redacted] H [redacted] sekretářku ředitele odboru dohledu (obžalovaného JUDr. Chrásteckého) V [redacted] R [redacted] prvního náměstka ministryně spravedlnosti JUDr. Kolářové [redacted] M [redacted] G [redacted] ministryni spravedlnosti, která tuto funkci zastávala v předmětné době JUDr. Danielu Kovářovou, ministra spravedlnosti, nastoupivšího do funkce po JUDr. Kovářové, JUDr. Jiřího Pospíšila, redaktorku týdeníku [redacted] I [redacted] S [redacted], dále pak známého a po určitou dobu také spoluvězně odsouzeného R [redacted] T [redacted] J [redacted] P [redacted] jakož i oba odsouzené v předmětné věci J [redacted] B [redacted] a R [redacted] T [redacted]

**Svědék [redacted] J [redacted] B [redacted]** před soudem uvedl, že na ministerstvu spravedlnosti pracuje od roku 1983 a od roku 1985 v podstatě ve stejné pozici vedoucího oddělení trestního přezkumu, resp. původně nazvaném oddělení trestního dohledu. Někdy na podzim roku 2009 podali obhájci odsouzených T [redacted] a B [redacted] každý samostatně, podnět ke stížnosti pro porušení zákona. Po předloženi obou předmětných spisů, navrhl věc postoupit k šetření nejvyššímu státnímu zastupitelství a spisy předložil k aprobaci tehdejšímu řediteli odboru

dohledu JUDr. Chrásteckému. Ten však s jeho postupem nesouhlasil a nařídil vyžádat trestní spis a udělat vlastní přezkum. Uvedený pokyn tedy respektovali a vyžádali trestní spis, který ovšem obdrželi až na jaře r. 2010, poté, co skončilo dovolací řízení v této věci. Až do této doby byly oba podněty zapsány v tzv. modrých spisech, kam se zapisovala běžná dohledová agenda. Tyto modré spisy zpravidla velice záhy putovaly na příslušná státní zastupitelství, pokud ovšem nebyl dán pokyn k vlastnímu přezkumu, jak se tomu stalo v tomto případě. Následně se oba spisy zapsaly do tzv. agendy stížností pro porušení zákona, která byla vedena ve žlutých spisech. Modrý spis se tudíž změnil na spis žlutý a byl opatřen i příslušným číslem jednacím. Za běžných okolností tyto žluté spisy přiděloval jednotlivým referentům on, ovšem pokud byl např. na dovolené nebo v pracovní neschopnosti, zastupovala jej I. J. J. která tedy spisy po tuto dobu přidělovala. Jelikož se nejednalo o tento případ, přidělil věc obžalovaného T. ke zpracování J. která provedla ve věci vlastní přezkum, přičemž měla k dispozici trestní spis, podnět obhájce, dovolání ve věci, a navrhla odložení podnětu pro nedůvodnost. Tento návrh kromě něj akceptoval rovněž JUDr. Chrástecký jako ředitel odboru dohledu a posléze i ministryně spravedlnosti. Po tuto dobu byl podnět obžalovaného B. na lhůtě, neboť si nikdo neuvědomil, že oba tyto podněty spolu souvisí a týkají se jedné trestní věci. Poté, co byl i tento podnět přepsán do tzv. žlutého spisu, věc ke zpracování přidělil opět J. neboť spisový materiál znala a bylo by zjevně neekonomické to dávat dalšímu referentovi. J. opět vyhotovila návrh na odložení stížnosti pro porušení zákona, který on akceptoval a zaslal ji JUDr. Chrásteckému k podpisu. O něco později obdržel od obžalovaného JUDr. Matuly spis odsouzeného B. s připojeným spisem odsouzeného T. a s vypracovaným návrhem stížnosti pro porušení zákona a s návrhem na přerušení výkonu trestu obou odsouzených. Tato skutečnost jej poněkud zarazila, neboť nebylo zcela obvyklé, aby v průběhu prověřování podnětu docházelo ke změně referenta, proto se JUDr. Matuly zeptal, proč věc zpracovával on. Ten mu sdělil, že dostal pokyn v uvedené věci zpracovat stížnost pro porušení zákona a také návrh na přerušení výkonu trestu u obou odsouzených. Od koho takový pokyn dostal, nevedl, on však vzhledem k okolnostem předpokládal, že to bylo od JUDr. Chrásteckého, což si následně také ověřil v elektronické evidenci pohybu spisu, ze které zjistil, že spis byl spolu s návrhem J. na odložení věci elektronicky předložen JUDr. Chrásteckému a od něj byl převeden jeho sekretářkou paní R. na JUDr. Matulu. Nakonec mu tuto skutečnost potvrdila i sama paní R. která mu sdělila, že jí spis předložil JUDr. Chrástecký s pokynem, aby jej dala JUDr. Matulovi, což následně také učinila. Proto neměl a nemá žádné pochybnosti o tom, že to byl právě JUDr. Chrástecký, který v tomto případě zaúkoloval JUDr. Matulu. Následně tedy, s ohledem na vysvětlení JUDr. Matuly, oba předložené návrhy (jak návrh stížnosti, tak i návrh na přerušení výkonu trestu) aproboval, tedy podepsal, protože pokud byl dán pokyn z vedení ministerstva, museli jej respektovat. Svědek dále doplnil, že ač změna v osobě referenta v průběhu prověřování podnětu nebyla zcela obvyklá, nebyla bohužel ani úplně výjimečná, neboť za dobu ministryně JUDr. Kovářové si vzpomíná na další dva případy, kdy k uvedenému došlo. První případ předcházela stáží JUDr. Matuly a byl v něm zainteresován jiný stážista Š. kdy se stížnost pro porušení zákona týkala věci J. Č. Dalším případem byla věc týkající se odsouzeného H., kterou z jeho podnětu zpracovávala S. a tato jí byla odebrána v průběhu prověřování a byla přidělena JUDr. Matulovi. Dále se svědek vyjádřil k četnosti návrhů na přerušení výkonu trestu v rámci návrhu stížnosti pro porušení zákona, když uvedl, že tento návrh se podával velice sporadicky a prakticky pouze v případech, že naděje na úspěch u nejvyššího soudu hraničila s jistotou. Za normálních okolností, kdy dostali naříděno v nějaké věci podat stížnost pro porušení zákona, se kterou se vnitřně neztotožňovali, nikdy nepřikládali návrh rozhodnutí o odkladu nebo



přerušeni výkonu trestu. Jedině pokud by k tomuto rovněž dostali výslovný pokyn vedení, tak učinili. V této souvislosti svědek popřel, že by referent musel vždy a za všech okolností podat návrh na odložení nebo přerušeni výkonu trestu, aby se příp. ministr svobodně rozhodl, zda tento návrh podepíše či nepodepíše. Ba naopak tento návrh byl vždy na zvážení každého referenta podle toho, zda má stížnost tak velkou šanci na úspěch u nejvyššího soudu, že by následovalo zproštění. Pokud by byla pouze šance na snížení trestu, nebyl důvod tento návrh ke stížnosti pro porušení zákona připojovat. Svědek dále shrnul, že oba návrhy J. [redacted] na odložení podnětů ke stížnostem pro porušení zákona jak u odsouzeného T. [redacted] tak u odsouzeného B. [redacted] četl a s oběma se ztotožnil, neboť pozice obou odsouzených byla v této věci téměř identická. Četl také návrh JUDr. Matuly, se kterým se ovšem neztotožnil, neboť jeho stížnost pro porušení zákona směřovala zejména do hodnocení důkazů a nejvyšší soud ve svém dovolacím rozhodnutí konstatoval, že v této věci neshledal žádný extrémní rozpor mezi provedenými důkazy, jejich hodnotou a jejich závěrečným hodnocením. Přesto však oba návrhy na stížnost pro porušení zákona, zpracované JUDr. Matulou, akceptoval, tedy připodepsal, neboť v tomto případě bylo stanovisko referenta podmíněno přímým příkazem něco udělat a za této situace k věci žádný hodnotový komentář nepřidával. Poté, co ministryně spravedlnosti podala k nejvyššímu soudu obě předmětné stížnosti pro porušení zákona (ve věci odsouzeného B. [redacted] a odsouzeného T. [redacted]), byli oba odsouzení propuštěni z výkonu trestu odněti svobody. Následně, když se ministrem spravedlnosti stal JUDr. Pospíšil, požádal je, aby zpracovali přehled věcí, ve kterých byly podány stížnosti pro porušení zákona, se kterými se vnitřně neztotožnili, tedy na pokyn vedení. Požadovaný přehled tedy zpracoval a uvedl v něm mimo jiné také předmětnou stížnost pro porušení zákona, týkající se obžalovaných B. [redacted] a T. [redacted] kterou ministr, zřejmě s ohledem na její nedůvodnost a medializaci celé věci v tisku, vzal zpět.

Svědek se dále vyjadřoval ke způsobu, jakým získávali stážísty na odbor dohledu, kdy uvedl, že většinou vyzvali náměstka, aby se obrátil na předsedy krajských soudů a požádal je o vytipování vhodných adeptů. Ojedinele se dokonce stávalo, že se někdo ze zájemců přihlásil sám, např. telefonicky. Pokud si vzpomíná, jediní dva stážísté, kteří k nim na oddělení přišli jiným způsobem, a to tak, že jim bylo shora oznámeno, že nastupují, byli Š. [redacted] a JUDr. Matula.

Pokud jde o elektronickou evidenci spisů, svědek vypověděl, že tuto vedla na oddělení trestního přezkumu paní H. [redacted] která byla nesmírně pečlivá a svou práci odváděla promptně. Nestalo se tedy, že by nějaký spis nebyl včas a řádně zapsán do uvedené evidence. Paní R. [redacted] sekretářka ředitele odboru dohledu, v té době JUDr. Chrástceckého, měla na starosti pouze tzv. modré, tedy začátečnické dohledové spisy. Se žlutými spisy, obsahujícími agendu stížností pro porušení zákona, pracovala výlučně slečna H. [redacted] která poté, co na obálku spisu napsal jméno referenta, který bude spis zpracovávat, mu ji elektronicky přidělila. Kromě žlutých a modrých desek spisů používali i desky bílé, které se týkali agendy milosti. Pokud věc z nějakého důvodu nesnesla odkladu a vyžadovala tedy přednostní vyřízení, byl spis opatřen červenými deskami. Pokyn ke vložení spisu do červených desek dával obvykle on sám, resp. nevzpomíná si na případ, že by tomu tak nebylo. V projednávaném případě však tento pokyn nevydal, neboť k němu nebyl žádný důvod.

Svědek dále popsal, jakým způsobem při vyřizování stížností pro porušení zákona postupoval ministr spravedlnosti JUDr. Pospíšil, který si za tímto účelem zřídil tříčlennou expertní komisi a jakým způsobem ministryně spravedlnosti JUDr. Kovářová, která předmětné návrhy poměrně rychle podepisovala.

Dále svědek opakovaně zdůraznil, že spisy jednotlivým referentům přiděloval zásadně on sám, příp. v jeho nepřítomnosti J. [redacted] neboť v opačném případě ztrácel přehled

o zatíženosti svých referentů. Výjimkou zde byly pouze ty tři již popsané případy, přičemž jedním z nich byl případ projednáváný. Svědek se dále vyjadřoval k rozhodovací praxi nejvyššího soudu, kdy nepovažuje za neobvyklé, aby nejvyšší soud ve veřejném zasedání stížnost pro porušení zákona zamítl. Podle něj nařízení veřejného zasedání nic zvláštního nesignalizuje, snad možná připravenost soudců Nejvyššího soudu k rozhodnutí. Dále svědek vysvětlil rozdíl mezi tím, kdy podnět ke stížnosti pro porušení zákona nejdříve zašlou k vyjádření příslušnému státnímu zastupitelství a mezi tím, kdy jej od počátku zpracovávají sami. Zásadní výhoda zde spočívá v tom, že předběžná analýza ze strany státního zastupitelství jim šetří čas, a to nikoli pouze při vlastním přezkumu, ale také při zpracování jejich vlastního výstupu. Proto byl tento postup při vyřizování věci využíván velmi často, zejména v časově náročných případech, kdy v prvním stupni rozhodoval krajský soud, pokud ovšem ředitel odboru (resp. 1. náměstek nebo ministryně) nenařídil vlastní přezkum bez šetření příslušného státního zastupitelství.

**Svědkyňe I. J.** která na ministerstvu spravedlnosti v pozici referentky odboru dohledu, oddělení trestního přezkumu, pracuje již 15 let a která byla prvotním zpracovatelem podnětů ke stížnosti pro porušení zákona, podaných odsouzenými B. a T. resp. jejich obhájci, v hlavním líčení uvedla, že předmětné spisy jí byly přiděleny jako obvykle vedoucím oddělení B. Oba spisy byly nadepsány na její jméno a nacházely se v jejím budníku, z toho tedy usoudila, že věc je příslušná zpracovat. Nejdříve zpracovávala věc odsouzeného T. neboť tato zhruba s měsíčním předstihem předcházela věci odsouzeného B. Poté, co si podnět a přílohou trestní spis včetně odvolacího a dovolacího rozhodnutí, řádně prostudovala, v obou případech navrhla odložení věci, neboť důvody k podání stížnosti pro porušení zákona neshledala. Dospěla k závěru, že příslušnými soudy, které ve věci rozhodovaly v I. i II. instanci, bylo vše správně vyhodnoceno. Poté, co k věci napsala své stanovisko, předložila ji vedoucímu oddělení B. a ten ji zřejmě následně instanční cestou postoupil dál. Jelikož se jí žádná z věcí nevrátila zpět s jakýmkoliv pokynem na doplnění či přepracování, domnívala se, že jejímu návrhu bylo vyhověno a oba podněty byly odloženy. Že byla věc odsouzeného B. následně přidělena JUDr. Matulovi, vůbec netušila, s takovouto informací nedisponovala. S JUDr. Matulou byli v kontaktu, probírali nějaké pracovní věci, ovšem o této skutečnosti ji nikdy neinformoval, ani se v této souvislosti ničeho nedotazoval. O tom, že došlo ke změně v osobě referenta i ke změně názoru, tedy k podání stížnosti pro porušení zákona u obou odsouzených, se dověděla až po příchodu nového ministra JUDr. Pospíšila. Svědkyně potvrdila, že v souvislosti s jeho příchodem na ministerstvo spravedlnosti se připravovala některá zpětvzetí, týkající se tzv. „pokynových“ stížností pro porušení zákona. Kdo seznam jednotlivých pokynových věcí vyhotovoval, si již nepamatuje, ovšem návrhy na zpětvzetí připravovala také, neboť každý z referentů tak činil ve svých věcech. Následně byla tedy stížnost pro porušení zákona u odsouzených B. a T. ministrem vzata zpět. Dále svědkyně potvrdila, že o tom, kdo z referentů bude konkrétní věc přezkoumávat, rozhodoval v zásadě pouze vedoucí oddělení B. jen v jeho nepřítomnosti o tom rozhodovala ona. V této souvislosti připustila, že po přidělení spisu se někdy mohlo stát, že dostala pokyn vedení k vypracování stížnosti pro porušení zákona. V takovém případě, pokud již věc byla předtím odložena, musela návrh stížnosti pro porušení zákona vypracovat, ovšem snažila se v ní nějakým způsobem zakomponovat skutečnost, že byla vyhotovena na základě pokynu vedení ministerstva. Tento postup sice nebyl běžný, ale nebyl ani úplně ojedinělý, stávalo se tak v průměru jednou, max. dvakrát do roka. Kdo z vedení ministerstva předmětný pokyn vydal, jí není známo, obvykle jí byl tlumočen nadřízeným. Dále svědkyně popřela, že by ke každému návrhu na stížnost pro

porušení zákona automaticky přidávala návrh na přerušení, resp. odložení výkonu trestu odnětí svobody. Takovýto postup zvolila pouze v případě, že by odsouzený pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody déle než na jaký by byl následně, pokud by nejvyšší soud její stížnost akceptoval, odsouzen. Základním kritériem tedy byla jednak pravděpodobnost úspěchu stížnosti pro porušení zákona u nejvyššího soudu, ale také délka uloženého trestu odnětí svobody. Pokud byl trest dostatečně dlouhý, tento postup nenavrhovala. V případě, že by návrh na přerušení výkonu trestu odnětí svobody ke své stížnosti nepřipojila a ministryně by tento požadovala, byla by jí věc vrácena k doplnění. V závěru svědkyně potvrdila, že úspěšnost vyřizování stížností pro porušení zákona byla v celku vysoká, kolem 90%, ovšem pokud jde o způsob, jakým byla vyřizována u nejvyššího soudu, v žádném případě se nedalo předjímat, bylo-li nařízeno veřejné zasedání.

**Svědkyně H. H.** která v předmětnou dobu vedla rejstřík stížností pro porušení zákona vč. její elektronické podoby v oddělení trestního přezkumu, před soudem velmi podrobně popsala pohyb a evidenci spisů v rámci oddělení. Uvedla, že každou novou věc příchozí na oddělení nejdříve vylustrovala, zda již systémem neprochází, a pokud nikoli, zapsala jí do elektronického systému, kde jí bylo automaticky přiděleno spisové číslo. Po vložení do desek spis předala vedoucímu oddělení **B.** a ten jej následně přidělil příslušnému referentovi ke zpracování tím, že na desky nadepsal jeho jméno a spis jí vrátil. Ona poté spis elektronicky převedla na dotyčného referenta a vložila jej do budníku s jeho jménem. Referent si spis převzal a zpracovával, přičemž všechny výstupy, např. dopisy, žádanky atd. ukládal do spisové služby. Po zpracování jej vrátil do budníku vedoucímu oddělení **B.** k podpisu, který jí ho poté předal a ona tento pohyb zaznamenala v elektronické spisové službě a spis předala dál sekretariátu ředitele odboru dohledu. Elektronickou spisovou službu na oddělení trestního přezkumu tedy v předmětné době zpracovávala výhradně ona. Následně svědkyně shrnula, že všechny nově příchozí spisy přiděloval ke zpracování příslušným referentům **B.** pouze v případě jeho nepřítomnosti jej zastupovala **J.** Nikdy se nestalo, že by pokyn k předělení spisu dostala od někoho jiného než od těchto dvou. Poté, co byla věc aprobována ministrem, vrátila se zpět na oddělení trestního přezkumu, kde ona podle referátníku vypravila veškeré náležitosti, které bylo třeba, např. odeslala stížnost pro porušení zákona na nejvyšší soud, informovala o této skutečnosti zúčastněné strany dopisy atd. Dále svědkyně uvedla, že pohyb spisu v elektronické podobě odpovídá faktickému pohybu spisu a nikdy se nestalo, že by jakýkoliv spis zapsala se zpožděním. Cokoli, co předmětného dne přišlo z podatelny, ihned zapisovala a předávala **B.** Fyzický a elektronický posun spisu byl tedy plynulý. Dále vysvětlila, že posun spisu mohla (fyzicky a zároveň elektronicky) provést i za velmi krátkou dobu, řádově ve vteřinách, a to např. v případě, pokud by věc zapsala na **B.** a ten by stál fyzicky přímo u ní a ihned označil zpracovatele spisu, což by ona zase obratem zapsala do elektronické služby. K projednávané věci svědkyně uvedla, že změnu v osobě referenta zaznamenala dodatečně, a to v době, kdy JUDr. Matula žádal připojit spis toho druhého odsouzeného. V této souvislosti z elektronické evidence spisů zjistila, že poté, co byla věc postoupena řediteli odboru dohledu JUDr. Chrástěckému, jeho sekretářka paní **R.** jí elektronicky přidělila JUDr. Matulovi.

**Svědkyně V. R.** která byla v předmětné době sekretářkou ředitele odboru dohledu tj. obžalovaného JUDr. Chrástěckého, před soudem v obecné rovině popsala barevné rozlišení spisů a jejich pohyb obdobně jako svědek **B.** a svědkyně **H.** Pokud jde o konkrétní spisy, týkající se odsouzeného **B.** resp. odsouzeného **T.** svědkyně

uvedla, že s ohledem na množství spisů, které jí prošly rukama, na tyto si konkrétně nevzpomíná. Ovšem pokud by měla možnost nahlédnout do spisové služby, zřejmě by k nim dokázala uvést konkrétnější informace. Poté, co soud svědkyni umožnil nahlédnout do tabulky spisové služby, svědkyně potvrdila, že pokud je v ní zaznamenán přesun spisu od JUDr. Chrásteckého k JUDr. Matulovi, tak k němu zřejmě skutečně došlo. Ovšem zda jí JUDr. Chrástecký dal ústní či písemný pokyn ve smyslu, aby spis přidělila JUDr. Matulovi, si již nevzpomíná. Avšak co ji zde zarazilo, byl čas, kdy měla uvedený spis přepsat na JUDr. Matulu, neboť to bylo přibližně 20 minut po půl čtvrté, tedy po konci její obvyklé pracovní doby. Připustila sice, že se v práci mohla zdržet a spis převést po pracovní době, doplnila ovšem, že poté, co ze zaměstnání odchází, sekretariát nezamyká, resp. pouze otočí klíčkem, a počítač nevypíná. Její kancelář je tedy přístupná pro případ, že by některý z referentů potřeboval nějaký spis po pracovní době, což se již shodou okolností v minulosti stalo, a proto přijali takovéto opatření. Svědkyně dále vysvětlila, že v žádném případě nemohla svévolně zapsat přidělení spisu, musela tudíž k tomu dostat pokyn, zřejmě od JUDr. Chrásteckého. Obvyklá praxe byla taková, že tzv. žluté spisy se dávaly do budníku, resp. přihrádky pana ředitele JUDr. Chrásteckého, kde si je vyzvedával a pokud je schválil a podepsal, nechával je u ní na stolečku. Ona následně předmětné spisy počítačově zpracovala a přepsala např. na prvního náměstka, resp. na některého z referentů, pokud dostala takový pokyn. Na tzv. žluté spisy zde byla speciální kancelář, kterou vedla slečna H. a tyto spisy jí rukama prakticky neprocházely, tedy až na malé výjimky, kdy dostala konkrétní pokyn, co má se spisem udělat, resp. komu ho má přidělit. Ona sama se převážně zabývala spisy modrými, které vylustrovala a posléze je připojovala ke spisům žlutým a předala je vedoucímu oddělení, který následně spis přidělil zpracovateli. Byl to právě JUDr. Chrástecký, který zde zavedl praxi, že vedoucí oddělení přidělovali spisy svým podřízeným. Že se v projednávané věci (obžalovaných B. a T.) něco děje zaregistrovala až v době, kdy byla medializovaná a kdy se začalo hovořit o tom, že odsouzení odjeli do Thajska. Do této doby neměla vůbec tušení, že by se spisem bylo něco v nepořádku. K elektronické evidenci spisů svědkyně v obecné rovině uvedla, že čas v ní zapsaný by měl odpovídat realitě, pokud je počítač správně nastavený. Na závěr svědkyně doplnila, že kancelář stížností pro porušení zákona vedla slečna H. a jejím vedoucím byl B. Právě ona stížností pro porušení zákona tedy žluté spisy elektronicky zapisovala a připojovala k nim spisy modré, dohledové. Poté je předkládala B. a ten na desky obvykle napsal, komu spis přiděluje. Pokud by B. nebyl přítomen, jeho zastupováním byla pověřena J. Mohlo se ovšem stát, že v nepřítomnosti B. spisy přiděloval přímo JUDr. Chrástecký, neboť dle jejího názoru tuto pravomoc měl.

Další z před soudem slyšených svědků M. G. který v předmětnou dobu zastával na ministerstvu spravedlnosti funkci prvního náměstka ministryně JUDr. Kovářové, s níž se znali z advokátní kanceláře, si k projednávané kauze na nic mimořádného nevzpomněl, proto k věci vypovídal vesměs v obecné rovině. Uvedl, že jako náměstkovi mu byl zpravidla předložen kompletní spis včetně předkládací zprávy, ve které bylo stručně shrnuto, z jakého důvodu se navrhuje podání stížností pro porušení zákona. Obvykle mu spisy přicházely z různých odborů, přičemž se jednalo o desítky až stovky spisů týdně, proto nebylo v jeho možnostech objektivně přezkoumávat jednotlivé případy. Zpravidla si tedy přečetl pouze předkládací zprávu, která byla hlavním zdrojem informací. Případnou změnu postoje, resp. názoru referenta na zpracovávanou věc, by se rovněž dověděl z této zprávy, pokud by zde ovšem byla uvedena. Také informaci o tom, že ve věci již bylo podáno dovolání a jak o něm bylo rozhodnuto, by si zřejmě přečetl v předkládací zprávě. Jinak by se o tom nedověděl.

Pokud jde o projednávanou věc, neměl žádnou informaci o tom, že by podnět odsouzených B [redacted] a T [redacted] byl původně odložen, proto mu navržené řešení nepřipadalo ničím výjimečné. Pokud by shledal, že je něco v nepořádku, zřejmě by věc vrátil zpět tomu, kdo mu ji postoupil, což byl v tomto případě [redacted] Chrástecký jako ředitel odboru dohledu, se kterým jak připustil, se zná již z právnické fakulty, neboť byli spolužáci. V opačném případě věc aproboval a postoupil ji dále ministryni spravedlnosti. Svědek dále popsal složitou personální situaci v době jeho působení na ministerstvu spravedlnosti, kterou se snažili operativně řešit přijímáním stážistů. Jejich nábor vyřizoval justiční odbor, přičemž obvyklý postup byl ten, že oslovili právnické fakulty, soudy a státní zastupitelství se žádostí o pomoc, resp. o poskytnutí osob z řad soudců, resp. státních zástupců. Žádné konkrétní informace k tomu ovšem nemá, a pokud jde o stáž JUDr. Matuly, nevzpomíná si, že by s někým v této věci komunikoval. K elektronické spisové službě svědek sdělil, že on sám s ní nepracoval, všechny věci v tomto směru vyřizovala jeho sekretářka paní A [redacted] ovšem přístup k ní měl a pokud chtěl, mohl do ní nahlížet a čerpat z informace. Domnívá se, že pokud v ní je uvedeno, že měl určitý konkrétní spis zpracovávat pouhých 9 vteřin, toto není možné ani reálné. Elektronický oběh spisu tedy zřejmě neodpovídal oběhu fyzickému. Jakým způsobem mohlo k tomuto pochybení dojít, svědek vysvětlit nedovedl, považoval ovšem za vyloučené, že by se jej dopustila paní A [redacted] která elektronickou evidenci spisů v jeho případě vedla. Pokud mu byl tedy předložen spis, podepsaný příslušným referentem, vedoucím oddělení a ředitelem odboru, v obecné rovině to pro něj znamenalo, že je zpracován formálně správně a nic mu tedy nebrání v jeho aprobaci. Pokud jde o projednávanou věc odsouzených T [redacted] a B [redacted] svědek doplnil, že po podpisu ministryní mu nebyl znám osud této věci, ovšem poté, co se o ni začala zajímat média, se dověděl, že Nejvyšší soud ČR k projednání věci nařídil veřejné zasedání, že se řešilo, kdy oba odsouzení uprchli a také, že stížnost pro porušení zákona byla ministrem JUDr. Pospíšilem nakonec vzata zpět. Nařízení veřejného zasedání sice svědek v obecné rovině považuje za určitý signál ze strany nejvyššího soudu, ovšem zda tím signalizuje, vyhovění stížnosti či naopak nevyhovění stížnosti, říci nedovedl.

**Svědčyně JUDr. Daniela Kovářová**, která v předmětné době zastávala post ministryně spravedlnosti a svědek JUDr. Jirí Pospíšil, který byl na tomto postu jejím předchůdcem a také jejím nástupcem, před soudem popsali, jakým způsobem postupovali při podávání stížnosti pro porušení zákona. Oba v zásadě shodně uvedli, že s ohledem na rozsah předmětné agendy nebylo v jejich silách každou věc detailně zkoumat, proto se v zásadě spolehli na obsah předkládaných dokumentů a jejich aprobanty. Svědkyně JUDr. Kovářová jednoznačně potvrdila, že všechny dokumenty, které jsou opatřeny jejím podpisem, určitě četla, ovšem podklady a spisy k nim přiložené s ohledem na množství předkládané agendy číst nemohla. Bylo toho takové množství, že i při nejlepší vůli nešlo věc do hloubky prostudovat. Pokud tedy byla tzv. košílka předmětného dokumentu řádně podepsaná prvním náměstkem a dalšími příslušnými zaměstnanci, dospěla k názoru, že věc je po odborné a faktické stránce v pořádku a v podstatě se zabývala pouze stránkou stylistickou. Za dobu jejího působení na ministerstvu jí bylo předloženo řádově 200-300 stížností pro porušení zákona, přičemž pouze minimum z nich obsahovalo také návrh na přerušení, resp. odložení výkonu trestu odnětí svobody. Jednalo se řádově celkem o 6 maximálně 8 případů. Pokud tento návrh ve spise připojen byl, nikdy se nestalo, že by stížnost podala a přerušení výkonu trestu odmítla. Pokud ovšem ve spise tento návrh připojen nebyl, sama jej nepožadovala. Dále svědkyně popřela, že by kdykoli a komukoli dala pokyn, jak má ve věci rozhodnout, protože k věci do doby, než byla zpracována, neměla žádné informace. Připustila ovšem, že se párkrát stalo, že ji některý z poslanců požádal o prověření konkrétní záležitosti, resp. zjištění, v jakém stádiu se věc

nachází, a v takovém případě skutečně vydala pokyn, resp. žádost o přešetření předmětné věci. Nikdy ovšem nedala žádný pokyn ke konkrétnímu způsobu vyřízení věci, v tomto směru se spoléhala na své podřízené. V projednávané věci si svědkyně není vědoma toho, že by podávala stížnost pro porušení zákona za situace, kdy již původně byly oba podněty odloženy, pouze si vzpomíná, že po podání stížnosti jí byl doručen nesouhlasný dopis ze státního zastupitelství, který vzala na vědomí s tím, že vyčká rozhodnutí nejvyššího soudu. Co se se spisem dělo dál, nijak blíže nesledovala a až posléze, kdy již nebyla ve funkci, se zřejmě od spolku Šalamoun dověděla, že ve věci bylo nařízeno veřejné zasedání, což pro ni bylo velikým zadostiučiněním, neboť v jejích očích to znamenalo, že stížnost bude zjevně úspěšná a že jí nejvyšší soud vyhoví. Následně ji však její nástupce JUDr. Pospíšil vzal zpět, což se nikdy předtím nestalo, a až v této souvislosti se zvedla vlna nesouhlasu s tím, že odsouzení byli z výkonu trestu propuštěni.

**Svědka JUDr. Jiří Pospíšil** uvedl, že s projednávanou věcí přišel do styku až poté, co ve funkci ministra vystřídal JUDr. Kovářovou. Celá kauza spadala do působnosti nového náměstka pana F. M. který si udělal jakousi vnitřní inventuru tzv. rozporuplných stížností pro porušení zákona, tedy stížností, k nimž chybělo doporučení příslušných odborníků, případně jejich doporučení byla rozporná. Důsledkem uvedené inventury bylo, že na základě doporučení odborníků a také proto, že byl současně s podáním stížnosti pro porušení zákona odsouzeným přerušen výkon trestu odnětí svobody, vzal předmětnou stížnost pro porušení zákona zpět. Byla to jediná možnost, jak zrušit rozhodnutí jeho předchůdkyně o přerušení výkonu trestu. Následně svědek podrobně popsal, jakým způsobem byla agenda stížností pro porušení zákona zpracovávána v období jeho prvního mandátu, tedy před nástupem ministryně JUDr. Kovářové, a období jeho druhého mandátu, tedy po odchodu JUDr. Kovářové z funkce ministryně. V prvním období byl obvykle nejdříve učiněn dotaz na příslušné orgány činné v trestním řízení, které se k věci vyjádřily, a následně odborníci, tedy zaměstnanci příslušného oddělení zpracovali návrh, jehož odborným garantem byl pro něj první náměstek, v té době K. Pokud tento předmětný postup doporučil, on jej akceptoval, neboť jako netrestní právník jej mohl jen těžko posoudit odborně. V období druhého mandátu již odpovědnost za předmětný návrh neponechával pouze na jeho zpracovateli, resp. prvním náměstkově, ale zřídil tzv. kolečko tří expertů - akademiků, kteří nebyli zaměstnanci ministerstva spravedlnosti a kteří se k předmětnému návrhu rovněž vyjadřovali. Jejich návrh, resp. doporučení posléze až na jednu výjimku akceptoval. Tato výjimka se týkala kauzy mediálně známého , kdy se přes zamítavé stanovisko odborníků rozhodl stížnost pro porušení zákona přesto podat. Měl v této věci tedy odlišný názor, který byl ochoten si před veřejností obhájit a nést za něj případnou politickou odpovědnost. Svědek k věci dále doplnil, že pokud si dobře pamatuje, oba propuštění odsouzení skončili někde v zahraničí a ve věci musel zasahovat speciální útvar Policie ČR. S informací o nařízení veřejného zasedání u nejvyššího soudu v předmětné době nepracoval a i pokud by takovou informaci měl, nedovedl by z ní dovodit žádný předběžný závěr. S takovými úvahami při rozhodování o zpětvzetí stížnosti pro porušení zákona vůbec nepracoval.

V závěru svých výpovědí oba svědci - ministři obecně vyjádřili k týdeníku Respekt, který projednávanou kauzu medializoval. Zatímco ministryně JUDr. Kovářová označila článek v týdeníku Respekt, týkající se předmětné věci, za velice manipulativní, ministr JUDr. Pospíšil označil tento týdeník za seriózní a nikoli tendenční médium, s projevující se snahou psát korektně, nikoli účelově.



Kovářovou, přičemž v prvním případě nebyla úspěšná, neboť obžalovaný v tu dobu pobýval někde v zahraničí, ve druhém případě sice úspěšná byla, ovšem hovořila s náměstkem pouze telefonicky a ten jí sdělil, že podklady ke stížnostem on nezpracovával a ve třetím případě se s ministryní osobně setkala a ta jí sdělila, že podepisovala v podstatě všechno, co dostala do ruky, neboť mnohdy neměla dostatek času si věc prostudovat, a nepřímo sváděla vše na prvního náměstka, který jí věci předkládal. Na její přímý dotaz, zda jí (ministryni) nenapadlo, že lidi, kteří pro ni pracují, ji nějakým způsobem využili, pokud tedy ona sama z toho neměla žádný prospěch, odpověděla, že nic takového vyloučit samozřejmě nemůže. Dále svědkyně popsala, jak se snažila kontaktovat oba odsouzené, tedy jak B [redacted] tak i T [redacted] v místě jejich bydliště, ovšem neúspěšně.

K obsahu výsledku svědkyně S [redacted] se obžalovaný JUDr. Matula po jejím skončení vyjádřil v tom směru, že tu první schůzku svědkyně v zásadě popsala tak, jak probíhala, až na to, že si nevybavuje, že by se bavili konkrétně o JUDr. Chrásteckém. Pokud jde o druhou schůzku, na tu si nepamatuje, vypadla mu z hlavy. Svědkyní zmiňovaný následný telefonický kontakt proběhl tak, jak uvedla.

**Svědék J [redacted] P [redacted]** (tč. ve výkonu trestu odnětí svobody) v rámci své výpovědi u hlavního líčení uvedl, že odsouzeného T [redacted] zná asi 15 let, neboť bydleli společně v jednom domě [redacted] a posléze byli po dobu asi jednoho roku společně ve výkonu trestu odnětí svobody [redacted]. Přes něj zná také odsouzeného B [redacted] z doby, kdy se scházeli v [redacted]. Když byli s T [redacted] ve výkonu trestu, ten se mu asi týden předtím, než byl propuštěn, zmínil, že jeho advokátka paní Rýdlová se nějakým způsobem zná s paní Kovářovou a že jej za 2 miliony Kč dostane ven. Nejdříve si myslel, že si T [redacted] dělá srandu, jenomže pak mu sdělil, že bude do týdne doma a že ho ani nezajímá, jak dopadne dovolání, které měl v té době podané. No a za týden, když se vrátil z práce, už tam T [redacted] nebyl. Na dotaz, v jaké souvislosti se mu T [redacted] o svém propuštění zmínil, svědek popsal jak si prohlížel časopis s auty, kde se mu líbilo jedno dražší vozidlo zn. Ferrari, které ukázal T [redacted] s tím, že by si také takové přál a T [redacted] na to reagoval tak, že cena toho vozidla je jeho propustka na svobodu. O bližších podrobnostech ani o detailech trestní věci, pro kterou byl odsouzen, se T [redacted] blíže nezmiňoval a on se na ně neptal, neboť by to bylo vnímáno jako vyzvídání. Ve výkonu trestu se prostě nikdo nikoho na nic neptá a v zásadě všichni svou vinu popírají. Dozvěděl se tedy jen to, co mu T [redacted] sám sdělil, jako např. že byl odsouzen za přepadení vozidla a že jej do vězení dostal jeho kamarád, který to vozidlo řídil. Pokud může soudit, T [redacted] neměl s penězi evidentně žádný problém ani na svobodě ani ve výkonu trestu. Zde posiloval a také se učil španělsky a italsky, jestli to ovšem bylo pouze z dlouhé chvíle nebo to mělo nějaký účel, svědek říci nedovedl.

Jako **svědci** byli k hlavnímu líčení předvoláni rovněž J [redacted] B [redacted] a R [redacted] T [redacted] (tč. ve výkonu trestu odnětí svobody), v jejichž trestní věci byla předmětná stížnost pro porušení zákona ministryní podána, a to vč. návrhu na přerušování výkonu jejich trestů odnětí svobody, ovšem tito po řádném poučení vypovídat před soudem odmítli s odvoláním na hrozbu trestního stíhání, které by si svou úplnou a pravdivou výpovědí mohli přivodit.

V rámci dokazování byla u hlavního líčení provedena celá řada **listinných důkazů**, zejména týkajících se kauzy odsouzených R [redacted] T [redacted] a J [redacted] B [redacted] vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [redacted] (rozsudek ze dne 31.3.2009, kterým byli T [redacted] i B [redacted] uznáni vinnými tr. činem krádeže podle § 247 odst. 1, 4 tr. zákona a



odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12.8.2009, sp. zn. [REDAKCE] kterým byl původní rozsudek změněn pouze ve výroku o uloženém trestu, kdy oběma odsouzeným byl trest odnětí svobody zmírněn na 10 let se zařazením do věznice s ostrahou, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 3.2.2010, sp. zn. 7 Tdo 37/2010, kterým bylo dovolání odsouzených odmítnuto, atd.), vztahujících se k řízením vedeným u Ministerstva spravedlnosti ČR pod č.j. [REDAKCE] a pod č.j. [REDAKCE] (podněty k podání stížnosti ods. T [REDAKCE] a B [REDAKCE] návrhy na odložení podnětů, zpracované [REDAKCE] J [REDAKCE] návrh stížnosti pro porušení zákona a návrh na přerušování výkonu trestu odnětí svobody, zpracovaný JUDr. Matulou, výpisy z elektronické spisové služby atd.) a dále týkajících se osob obžalovaných (zprávy o pověsti, opisy RT), včetně korespondence, vztahující se k zajišťování předmětné stáže obžalovaného JUDr. Matuly na ministerstvu spravedlnosti.

**Soud hodnotil všechny důkazy, provedené v hlavním líčení, podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém zvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl k následujícím závěrům:**

- 1) Dne 12.8.2009 byli obžalovaní R [REDAKCE] T [REDAKCE] a J [REDAKCE] B [REDAKCE] rozsudkem Vrchního soudu v Praze, sp. zn. [REDAKCE] ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31.3.2009, sp. zn. [REDAKCE] pravomocně odsouzeni pro tr. čin krádeže podle § 247 odst. 1, 4 tr. zákona, kdy z vozidla bezpečnostní agentury odcizili 74.000.000,- Kč, k trestu odnětí svobody v trvání 10 let se zařazením do věznice s ostrahou. (*Prokázáno předmětnými listinami.*)
- 2) Dne 6.11.2009 podali oba odsouzení (T [REDAKCE] i B [REDAKCE]) prostřednictvím svých obhájců na Ministerstvu spravedlnosti ČR podnět, resp. 2 podněty k podání stížnosti pro porušení zákona, datované 5.11.2009, kterým byla přidělena čísla jednací [REDAKCE] [REDAKCE] (*Prokázáno předmětnými listinami a výpisem z elektronické spisové evidence.*)
- 3) Dne 9.11.2009 navrhl vedoucí oddělení tr. přezkumu [REDAKCE] B [REDAKCE] oba uvedené podněty postoupit ve smyslu § 466 tr. řádu k šetření Nejvyššímu státnímu zastupitelství, s čímž se ředitel odboru dohledu obžalovaný JUDr. Chrástecký neztotožnil a dal pokyn k vyžádání příslušného trestního spisu. (*Prokázáno listinami nazvanými „informace pro pana ředitele odboru“, výpovědí svědka [REDAKCE] B [REDAKCE] a potažmo i výpovědí obžalovaného JUDr. Chrásteckého.*)
- 4) Dne 1.2.2010 (pondělí) byl k ministerstvu spravedlnosti na odbor dohledu oddělení tr. přezkumu dočasně přidělen obžalovaný JUDr. Matula poté, co mezi vedením ministerstva (JUDr. Chrásteckým, resp. [REDAKCE] G [REDAKCE]) a předsedou Okresního soudu v Kladně JUDr. Ladou proběhla písemná korespondence, v níž předseda soudu projevil nesouhlas s navrhovaným termínem stáže od 18.1.2010 do 30.9.2010 a s ohledem na pracovní vytížení JUDr. Matuly v kontextu s nutností zajistit plynulý chod trestního úseku navrhl termín počátku stáže 1.3.2010. Tento návrh byl nakonec částečně akceptován, s tím, že termín počátku stáže JUDr. Matuly byl posunut (oproti původnímu) na 1.2.2010, předpokládaný konec na 31.7.2010 a aby mohl obžalovaný i nadále alespoň zčásti vykonávat svoji práci u Okresního soudu v Kladně, byla jeho stáž omezena pouze na pondělí, středu a čtvrtek v jednotlivých kalendářních týdnech. V těchto dnech uvedeného období byl tedy obžalovaný přidělen k ministerstvu spravedlnosti a ve dnech úterý a pátek byl nadále zákonným soudcem, působícím u Okresního soudu v Kladně. (*Prokázáno zprávou předsedy Okresního soudu v Kladně JUDr. Lady, předmětnou korespondencí mezi vedením MS a OS Kladně, rozhodnutím ministryně spravedlnosti o dočasném*

*zproštění a dočasném přidělení, výpovědi obžalovaného JUDr. Matuly a svědka B [REDACTED].*

- 5) Dne 3.2.2010 Nejvyšší soud ČR odmítl dovolání odsouzených T [REDACTED] a B [REDACTED] kdy ve svém rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že soudy nižších stupňů věnovaly hodnocení provedených důkazů dostatečnou pozornost, své úvahy dostatečně odůvodnily a na základě všech souvislostí a v souladu se zásadami logiky došly ke správným skutkovým zjištěním. Dále v něm vyjádřil, že sdílí názor odvolacího soudu, který v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že skutková zjištění soudu I. stupně jsou správná, mají oporu v řádně provedených důkazech a že z těchto skutkových zjištění soud I. stupně dovedl správné právní závěry. *(Prokázáno předmětným rozhodnutím a výpověďmi svědků [REDACTED] B [REDACTED] [REDACTED] J [REDACTED] a obžalovaného JUDr. Matuly.)*
- 6) Dne 18.3.2010 byl požadovaný tr. spis OS Hradec Králové sp. zn. [REDACTED] doručen ministerstvu spravedlnosti a připojen ke spisu č.j. [REDACTED] týkajícímu se podnětu odsouzeného T [REDACTED] který byl nadále veden pod novým č.j. [REDACTED] a který byl obratem dne 22.3.2010 vedoucím oddělení tr. přezkumu [REDACTED] B [REDACTED] přidělen [REDACTED] J [REDACTED] ke zpracování. *(Prokázáno výpisem z elektronické evidence spisu a také výpověďmi svědků [REDACTED] B [REDACTED] [REDACTED] J [REDACTED] a slečny H [REDACTED])*
- 7) Poté, co [REDACTED] J [REDACTED] předmětný spis zpracovala a navrhla podnět ke stížnosti pro porušení zákona odsouzeného T [REDACTED] odložit, postoupila jej dne 21.4.2010 s řádným několika stránkovým odůvodněním svému nadřízenému [REDACTED] B [REDACTED] který jej podepsal a postoupil instanční cestou dále obžalovanému JUDr. Chrásteckému, který jej rovněž připodepsal. Předmětný návrh byl dne 30.4.2010 předložen jako součást souhrnné informace pro ministryni spravedlnosti o návrzích na odložení podnětů ke stížnostem pro porušení zákona za měsíc duben 2010 a jako takový byl následně schválen 1. náměstkem ministryně [REDACTED] G [REDACTED] a posléze také jí samotnou. *(Prokázáno výpisem z elektronické evidence spisu, předmětnými listinami a svědeckými výpověďmi [REDACTED] J [REDACTED] [REDACTED] B [REDACTED] a nakonec i ministryně [REDACTED] Kovářové.)*
- 8) Dne 11.5.2010 byl [REDACTED] J [REDACTED] (vedoucím oddělení [REDACTED] B [REDACTED]) přidělen k vyřízení i podnět ke stížnosti pro porušení zákona podaný odsouzeným B [REDACTED] vedený původně pod č.j. [REDACTED] a následně pod č.j. [REDACTED] který navrhla rovněž odložit pro nedůvodnost. *(Prokázáno výpisem z elektronické evidence spisů a výpověďmi svědků [REDACTED] B [REDACTED] a [REDACTED] J [REDACTED])*
- 9) Dne 13.5.2010 byl spis č.j. [REDACTED] včetně tohoto návrhu, po schválení [REDACTED] B [REDACTED] instanční cestou předložen řediteli odboru dohledu obžalovanému JUDr. Chrásteckému. *(Prokázáno výpisem z elektronické evidence spisu, předmětnými listinami a výpověďmi svědků [REDACTED] B [REDACTED] [REDACTED] J [REDACTED] a slečny H [REDACTED])*
- 10) Dne 17.5.2010 (pondělí) byl prostřednictvím sekretářky obžalovaného JUDr. Chrásteckého paní V [REDACTED] R [REDACTED] na jeho pokyn přidělen předmětný spis k vyřízení obžalovanému JUDr. Matulovi. *(Prokázáno výpisem z elektronické evidence spisu a výpověďmi svědků [REDACTED] B [REDACTED] slečny H [REDACTED], paní S [REDACTED] a nakonec i svědkyně R [REDACTED] která potvrdila, že spis na obžalovaného JUDr. Matulu převedla na pokyn obžalovaného JUDr. Chrásteckého, pouze si nepamatovala, zda to byl pokyn ústní či písemný.)*
- 11) Ve středu dne 2.6.2010 si obžalovaný JUDr. Matula nechal k předmětnému spisu, týkajícímu se odsouzeného B [REDACTED] (č.j. [REDACTED]), připojit již vyřízený spis, týkající se odsouzeného T [REDACTED] (č.j. [REDACTED]), a v pondělí 7.6.2010 předložil instančním postupem ministryni spravedlnosti ke schválení návrh stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzených T [REDACTED] a B [REDACTED] vč. návrhů na přerušení výkonu jejich

trestů odnětí svobody. Poté, co tento návrh podepsaly další odpovědné osoby (vedoucí oddělení [REDACTED] B [REDACTED] ředitel odboru dohledu JUDr. Chrástecký, 1. náměstek ministryně [REDACTED] G [REDACTED]) a nakonec jej aprobovala i samotná ministryně JUDr. Kovářová, byli dne 8.6.2010 oba odsouzení propuštěni z výkonu trestu odnětí svobody, resp. jejich výkon trestu byl rozhodnutím ministryně přerušeno. *(Prokázáno výpisem z elektronické evidence spisu, výpovědí obou obžalovaných, svědků [REDACTED] B [REDACTED] a potažmo i [REDACTED] G [REDACTED] a ministryně JUDr. Kovářové.)*

- 12) Dne 13.7.2010 vystřídal JUDr. Kovářovou ve funkci ministra spravedlnosti JUDr. Pospíšil, na jehož žádost [REDACTED] B [REDACTED] zpracoval seznam věcí, ve kterých byly podány stížnosti pro porušení zákona, s nimiž se jejich zpracovatelé vnitřně neztotožnili resp. které byly zpracovány na pokyn vedení. Zde mimo jiné figurovala i stížnost pro porušení zákona ve prospěch odsouzených B [REDACTED] a T [REDACTED] zpracovaná obžalovaným JUDr. Matulou. *(Prokázáno předmětnou listinou, výpisem z elektronické evidence spisu a také výpověďmi obžalovaného JUDr. Matuly a svědka [REDACTED] B [REDACTED])*
- 13) V návaznosti na to dne 3.8.2010 ministr spravedlnosti JUDr. Pospíšil vzal předmětnou stížnost zpět, což vedlo ke zrušení veřejného zasedání nařízeného na 26.8.2010 a k vydání usnesení ze dne 30.8.2010, kterým vzal předseda senátu Nejvyššího soudu ČR toto zpětvzetí na vědomí. *(Prokázáno předmětnými listinami, výpisem z elektronické evidence spisu a také výpověďmi obou obžalovaných a svědků [REDACTED] B [REDACTED] [REDACTED] J [REDACTED], [REDACTED] G [REDACTED] JUDr. Kovářové a JUDr. Pospíšila.)*
- 14) Dne 13.5.2011 byli na základě mezinárodního zatýkacího rozkazu Krajského soudu v Hradci Králové oba odsouzení (T [REDACTED] a B [REDACTED]) zatčeni v Thajsku, kde neoprávněně pobývali. *(Prokázáno předmětným trestním spisem Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. [REDACTED])*

Z výše uvedených závěrů lze tedy dovodit několik nestandardností, které celou předmětnou kauzu provázely. Již samotný způsob, jakým se obžalovaný JUDr. Matula dostal na ministerstvo spravedlnosti jako stážista, soud nepovažuje za obvyklý. Sám obžalovaný před soudem připustil, že byl někým z ministerstva spravedlnosti telefonicky osloven, ač běžný (svědky popsáný) postup při přijímání stážistů z řad soudců, resp. státních zástupců tento způsob nezahrnoval. Že byl takto (s největší pravděpodobností) osloven právě JUDr. Chrásteckým potvrdila svědkyně S [REDACTED] která obdržela tuto informaci od obžalovaného JUDr. Matuly, když ho osobně kontaktovala. Z korespondence mezi vedením ministerstva a vedením Okresního soudu v Kladně lze dovodit „vážený zájem“ vedení ministerstva spravedlnosti na co nejrychlejším „využití zkušeností soudce“ tj. obžalovaného JUDr. Matuly i za cenu toho, že zde bude působit pouze několik dní v týdnu a po zbylou dobu bude i nadále pracovat jako soudce u Okresního soudu v Kladně. Z uvedeného je zřejmé, že obě strany (jak vedení MS, tak i obžalovaný JUDr. Matula) měly na absolvování předmětné stáže, i za takto omezujících podmínek, klíčový zájem.

Za další nestandardnost soud považuje způsob, jakým byl předmětný spis, týkající se odsouzeného B [REDACTED] obžalovanému JUDr. Matulovi přidělen. Jelikož spisy, týkající se stížnosti pro porušení zákona, zásadně přiděloval svým referentům vedoucí oddělení tr. přezkumu [REDACTED] B [REDACTED] resp. v jeho nepřítomnosti jeho zástup [REDACTED] J [REDACTED] (což před soudem potvrdili nejen oni dva, ale také svědkyně H [REDACTED] a nakonec i svědkyně R [REDACTED]), nelze přidělení spisu obžalovanému JUDr. Matulovi obžalovaným JUDr. Chrásteckým bez vědomí [REDACTED] B [REDACTED] mimo obvyklý způsob přidělování a poté, co již byl řádně zpracován referentkou [REDACTED] J [REDACTED] hodnotit jinak. Za situace, kdy obžalovaný JUDr. Chrástecký

ve své výpovědi opakovaně poukazoval na personální poddimenzovanost oddělení tr. přezkumu, což potvrdil i svědek [REDACTED] G [REDACTED] opětovné přidělení již ([REDACTED] J [REDACTED]) zpracované agendy dalšímu referentovi (JUDr. Matulovi) by zjevně postrádalo logiku, pokud by nebylo zjevně účelové. O tom, že důvodem proč obžalovaný JUDr. Chrástecký spis přidělil obžalovanému JUDr. Matulovi, bylo probíhající řízení zmanipulovat, svědčí také skutečnost, že postup [REDACTED] J [REDACTED] ve věci podnětu k SPZ odsouzeného T [REDACTED] byl vedením ministerstva spravedlnosti již schválen a důvody, o které se opíral podnět SPZ odsouzeného B [REDACTED] byly téměř identické, proto byl návrh [REDACTED] J [REDACTED] na odložení i tohoto podnětu logický. Pokud by se zde mělo jednat o jiný, resp. konkurenční právní názor dvou odborníků ([REDACTED] J [REDACTED] a JUDr. Matuly) na tutéž věc, čímž se snažili oba obžalovaní před soudem hájit, jen stěží si lze představit situaci, že obžalovaný JUDr. Matula, který zde měl reagovat na odložení podnětu k SPZ ods. B [REDACTED] tj. právní názor [REDACTED] J [REDACTED] se s ním nejenže žádným způsobem nevypořádal, ale dokonce se o něm ve svém návrhu ani nezmiňoval.

V této souvislosti soud poukazuje na další, a to zásadní nestandardnost, v postupu obžalovaného JUDr. Matuly při zpracování předmětné věci. Obžalovaný JUDr. Matula, přestože měl při zpracování věci, tj. podnětu k SPZ odsouzeného B [REDACTED] k dispozici nejen návrh [REDACTED] J [REDACTED] na jeho odložení, ale také již schválené odložení podnětu odsouzeného T [REDACTED] k podání SPZ ze dne 4.5.2010 a zejména usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 3.2.2010, sp. zn. 7 Tdo 37/2010, kterým byla dovolání odsouzených T [REDACTED] a B [REDACTED] odmítnuta, se s argumentací v těchto dokumentech obsaženou ve svém návrhu na podání SPZ nejenže žádným způsobem nevypořádal, ale dokonce jejich existenci vědomě zamlčel. Za situace, kdy (jak sám připustil) úspěšnost SPZ jím zpracované odhadoval v poměru 50:50, připojil k ní ještě návrh na přerušení výkonu trestu odnětí svobody obou odsouzených, když jeho tvrzení ohledně standardnosti tohoto postupu bylo svědeckými výpověďmi jednoznačně vyvráceno. Tento postup obžalovaného JUDr. Matuly si nelze vysvětlit jinak, než že předmětnou SPZ vypracoval účelově, aby vyhověl pokynu obžalovaného JUDr. Chrásteckého, ať již mu byl dán přímo či nepřímo přidělením předmětného (již zpracovaného) spisu. Z obsahu obžalovaným JUDr. Matulou zpracovaného návrhu na podání SPZ ani z obsahu stížnosti samé nevyplývá, že ve věci již rozhodoval jiný referent, ani způsob jeho rozhodnutí, ani jakým způsobem skončilo dovolací řízení, dokonce ani to, že bylo ve věci podáno dovolání. Tím, že obžalovaný JUDr. Matula před ministryní spravedlnosti JUDr. Kovářovou tyto informace zamlčel, eliminoval tak možnost, že by se o věc blíže zajímala, jeho návrh neakceptovala a předloženou stížnost pro porušení zákona vč. návrhu na přerušení výkonu trestu odnětí svobody obou odsouzených neaprobovala.

Protiprávní jednání obžalovaných, popsané ve výrokové části tohoto rozsudku, je kromě listinných důkazů prokazováno zejména svědeckou výpovědí vedoucího oddělení tr. přezkumu [REDACTED] J [REDACTED] B [REDACTED] který podrobně a přesvědčivě popsal chod oddělení, které vedl, ale zejména okolnosti, za kterých podala ministryně spravedlnosti JUDr. Kovářová stížnost pro porušení zákona ve prospěch obžalovaných T [REDACTED] a B [REDACTED] a za kterých byli tito následně propuštěni z výkonu trestu, resp. byl výkon jejich trestu odnětí svobody přerušen. Jeho výpověď zde nezůstává osamocena, ale plně koresponduje s výpověďmi svědkyň [REDACTED] I [REDACTED] J [REDACTED], H [REDACTED] H [REDACTED], V [REDACTED] R [REDACTED], I [REDACTED] S [REDACTED] a je nepřímo potvrzována i výpověďmi svědků J [REDACTED] P [REDACTED], [REDACTED] M [REDACTED] G [REDACTED], JUDr. Daniely Kovářové a nakonec i JUDr. Jiřího Pospíšila. Lze tedy uzavřít, že svědeckými výpověďmi, které logicky navazují na ostatní provedené důkazy a jsou ve vzájemné shodě, je potvrzen závěr, že řízení o podnětech odsouzených R [REDACTED] T [REDACTED] a J [REDACTED] B [REDACTED] u ministerstva spravedlnosti bylo

zmanipulováno jednak obžalovaným JUDr. Chrásteckým, který spisový materiál přidělil bez vědomí jejího zpracovatele J. a jejího nadřízeného B. s jasným (ať již slovním nebo konkludentním) pokynem k vyřízení obžalovanému JUDr. Matulovi, a jednak obžalovaným JUDr. Matulou, který předmětnou věc vyřídil v souladu s uvedeným pokynem tak, že došlo nejen k podání stížnosti pro porušení zákona ve prospěch odsouzených, ale zejména k přerušení jejich výkonu trestu odnětí svobody. Je tedy zřejmé, že bez jednání, resp. pokynu obžalovaného JUDr. Chrásteckého by nedošlo k jednání, resp. ke zpracování věci obžalovaným JUDr. Matulou a bez jednání obou by nedošlo k následku, k němuž došlo, tedy k přerušení výkonu trestu odnětí svobody, což zde lze považovat za formu úniku z výkonu trestu. Oba obžalovaní si v této souvislosti byli velice dobře vědomi formálního přístupu nadřízených, tedy jak 1. náměstkyně ministryně tak i ministryně samotné, k aprobaci jakýchkoliv jim předložených rozhodnutí za splnění formálních požadavků na spisovou úpravu a tento poznatek také náležitě využili ke svému účelu. Ve prospěch závěru, že celá věc byla předem naplánovaná a řízení ohledně SPZ zde bylo zmanipulované, svědčí též výpověď spoluvězně obžalovaného T. svědka P., kterého obžalovaný již předem ujistoval, že bude z výkonu trestu co nevidět propuštěn, bez ohledu na jím popsané okolnosti za nich k tomu mělo dojít. Obhajoba obžalovaného JUDr. Matuly v tom smyslu, že v případě návrhu na podání stížnosti pro porušení zákona se k němu automaticky přikládá rovněž návrh na přerušení nebo odložení výkonu trestu odnětí svobody, a je pouze na ministru spravedlnosti zda jej akceptuje, byla jednoznačně vyvrácena výpověďmi svědků B., J., ale také JUDr. Kovářové a JUDr. Pospíšila, kteří toto popřeli a naopak uvedli, že tento postup byl ojedinělý a zahrnoval pouze jednotky případů. Další námitkou, kterou se soud zabýval, bylo, že obžalovaní (i někteří ze svědků) dovozovali úspěšnost stížnosti pro porušení zákona z nařízení veřejného zasedání ve věci. V této souvislosti je na místě odkázat na ustanovení § 274 tr. řádu, z něhož celkem jednoznačně vyplývá, že nejvyšší soud o stížnosti pro porušení zákona zásadně rozhoduje ve veřejném zasedání, pouze alternativně může o jejím zamítnutí rozhodnout též v neveřejném zasedání. Konkrétní okolnosti, za nichž nejvyšší soud rozhoduje o zamítnutí stížnosti ve veřejném, resp. neveřejném zasedání, v trestním řádu upraveny nejsou, proto z pouhého nařízení veřejného zasedání nelze v konkrétní věci dovozovat výsledek řízení o stížnosti pro porušení zákona před nejvyšším soudem. I pokud by soud připustil, že ze shromážděných statistických údajů, lze z nařízeného veřejného zasedání dovodit pravděpodobnost úspěšnosti podané SPZ, žádný z obžalovaných s touto informací (o nařízení veřejného zasedání) v době zpracování stížnosti pro porušení zákona ani v době jejího podání u nejvyššího soudu nepracoval a nemohl z ní tedy ani ničeho dovozovat. Za situace, kdy obžalovaní jednali v úmyslu dosáhnout propuštění odsouzených z výkonu trestu, což bylo možno v jejich postavení realizovat pouze a jedině vypracováním rozhodnutí o přerušení výkonu trestu (navazujícím na stížnost pro porušení zákona, v jejíž úspěšnost u NS její zpracovatel věřil pouze z 50%), byl výsledek řízení před NS ČR naprosto nerozhodný.

Pouze na okraj a nad rámec hodnocení důkazů soud uvádí, že oba odsouzení (T. i B.) k věci odmítli vypovídat s poukazem na nebezpečí jejich trestního stíhání.

V návaznosti na výsledky provedeného dokazování soud popis skutku oproti obžalobě nepatrně upravil tím, že vypustil pasáž o odstranění J. zpracovaného návrhu na odložení podnětu ze spisového materiálu, neboť tato skutečnost nebyla prokázána. Provedená úprava skutku se však nedotkla jeho totožnosti, kterou je třeba mezi obžalobou a rozsudkem zachovat.

Oba obžalovaní svým jednáním, popsáním ve skutkové větě výroku tohoto rozsudku, naplnily skutkovou podstatu **přechinu nadřování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku**, neboť s úmyslem dosáhnout přerušení výkonu trestu odsouzeným T [REDACTED] a B [REDACTED] (aby jim umožnili z výkonu trestu uniknout), postupovali při vyřizování předmětné věci naprosto nestandardním způsobem, spočívajícím kromě změny v osobě referenta podnět vyřizujícího, zejména ve vypracování návrhu rozhodnutí o přerušení výkonu trestu odnětí svobody, ačkoliv tento postup je zcela výjimečný, což kromě výpovědí svědků ([REDACTED] B [REDACTED], [REDACTED] J [REDACTED], JUDr. Kovářové a JUDr. Pospíšila) lze dovodit rovněž z toho, že za dobu působení JUDr. Kovářové ve funkci ministryně spravedlnosti ve 130 podaných stížnostech pro porušení zákona bylo současně o přerušení výkonu trestu rozhodnuto pouze ve 13 případech. Přestože se motiv obžalovaných k jejich protiprávnímu jednání nepodařilo zjistit, nic to nemění na jeho právní kvalifikaci, neboť tento není povinným znakem skutkové podstaty přechinu nadřování. Jednání obžalovaných vykazuje znaky vyšší společenské škodlivosti, protože využili svého postavení a pracovního zařazení na ministerstvu spravedlnosti ke spáchání trestní činnosti a zcela bezprecedentním způsobem zasáhli do trestní věci již pravomocně skončené. Obžalovaní tak zcela zásadně poškodili víru v objektivitu řízení o podnětech ke stížnostem pro porušení zákona na ministerstvu spravedlnosti.

**Tresty soud obžalovaným ukládal** v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 tr. zákoníku, když přihlédl především k povaze a závažnosti spáchaného tr. činu, k poměrům pachatelů, k jejich dosavadnímu způsobu života a k možnosti jejich nápravy, jakož i k chování po činu. Jedinou polehčující okolností, kterou soud u obžalovaných shledal, je jejich dosavadní beztrestnost a občanská bezúhonnost. Přestože postoj obou obžalovaných, kteří si svou vinu nepřipouštějí, lze hodnotit jako odmítavý, žádné přitěžující okolnosti u nich soud neshledal. Závažnost spáchaného přechinu je nutné hodnotit jak z pohledu zákonné trestní sazby, tak i z pohledu konkrétních okolností případu. Za situace, kdy jsou obžalovaní ohroženi trestní sazbou až do 4 let odnětí svobody, oba mají vysokoškolské právnické vzdělání, významné společenské postavení a dosud nikdy nebyli trestáni či trestně stíháni, dospěl soud k závěru, že přiměřeným trestem za jejich protiprávní jednání je trest ještě výchovného charakteru v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na delší zkušební dobu v trvání 3 let. Jelikož se obžalovaný JUDr. Chrástecský předmětné tr. činnosti dopustil v souvislosti s výkonem vedoucí funkce na ministerstvu spravedlnosti, kterou tuto fakticky zneužil, soud mu výkon všech vedoucích funkcí v orgánech veřejné správy na dobu 5 let zapověděl. Vzhledem k tomu, že se v hlavním líčení neprokázalo, že by měli obžalovaní ze svého protiprávního jednání finanční profit, resp. majetkový prospěch, soud jim státní zástupkyní navrhaný peněžitý trest neuložil.

**P o u ě n í :** Proti rozsudku lze podat odvolání **do 8 dnů** ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady

rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 7. srpna 2013

**Mgr. Ing. Mária Petrovová, v. r.**  
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Holnová